

dommer Sylow skulde være Landstingsmand. Det er klart, at naar nogen tilstræber et saadant offentligt Tillidshverv som det at blive Landstingsmand, mindes man uvilkaarligt, hvilken Fortid den Mand har, og man er derved tilbøjelig til og selvfølgelig berettiget til at fremdrage, hvad den Mand har paa sin Samvittighed fra tidligere Tid. Naar saa hertil kommer, at man af Birkedommer Sylows Optræden under Sporvejsstrejken tydeligt kan se, at der endnu slumrer en Del i ham af det, der boede i ham i hans unge Dage, er det klart, at man bliver ængstelig ved at have den Mand siddende som Dommer og Politimester. Saa forstærker man sine Angreb for at faa den Mand fjernet fra det Dommersæde, som det ærede Medlem fra Bælum mente, han var uværdig til at beklæde. Det er ogsaa klart, at den Udtalelse, som Birkedommer Sylow kom med, denne kyniske Udtalelse, at han gav Manden „en paa Tuden“, forstærker ens Syn paa den Brøde, han har begaaet. Man faar Indtryk af, at han endnu har samme Lyst i sig til at slaa paa Tuden.

Jeg kan godt indrømme, at den højtærede Justitsminister ikke har begaaet nogen Lovovertrædelse ved ikke at rejse Paatale, og det mener jeg heller ikke at have sagt, det maa den højtærede Minister have misforstaaet. Jeg mente, at Paatalemyndigheden i sin Tid maa have sovet, ikke alene Justitsministeren, men Paatalemyndigheden i øvrigt maa have sovet den Gang. For øvrigt er det saaledes, at Justitsministeren kan bestemme, at der ikke skal rejses Paatale, men det normale bør dog være, at en Forbrydelse paatales, og kun i ekstraordinære Tilfælde kan Ministeren sige, at der ingen Paatale skal finde Sted. Dertil kommer, at da Sagen tidligere blev fremdragen, var det under Højreministerier, da sad Højre og regerede her i Landet. Men vi skulde dog vel være komne noget videre i Retsfølelse og i Retsbevidsthed, end vi vare den Gang, da Højreministerierne aabenlyst i forskellige Henseender traadte den almindelige Retsfølelse og Retsbevidsthed under Fødder. Det var noget, som Venstre stod sammen med os om den Gang, at bekæmpe de Retsbrud, som Højre aabenlyst begik overfor Befolkningen. Vi skulde dog være komne noget videre i den Henseende, jeg har da hidtil troet, at Venstre var besjælet af noget mere Retfærdighedsfølelse og Retsbevidsthed, end Højreministerierne vare. Det ser jo desværre ud til, at jeg i nogen Grad har taget fejl i den Henseende, og at den nuværende Regering ogsaa paa

dette Omraade troligt følger i Højres Fodspor. Jeg maa hævde, at det er ganske usædvanligt, at man undlader at paatale en Forbrydelse, fordi der ikke bliver klaget fra den paagældende, naar det er saadanne Forbrydelser, som ere offentlig Paatale undergivne; navnlig i saadanne Sager som her, tror jeg ikke, man plejer at undlade det, og hvis man plejer det, er det i hvert Tilfælde forkasteligt, og man bør saa se at komme bort fra den Praksis.

Det er meget beklageligt, at vi ikke have kunnet faa de tidligere Skrivelser at se fra den Gang, Sagen var frisk. Jeg tror, det vilde have været til stor Nytte, om vi havde kunnet faa dem at se, og det er mærkværdigt, at saadanne Skrivelser forsvinde. Jeg følger her min Beklagelse til det ærede Medlems for Københavns 3die Valgkreds' (Alfred Christensen). Jeg tror, det vil være fremmede for Retsbevidstheden i vort Land, om saadanne Tilfælde ikke mere fandt Sted. Den højtærede Justitsminister har ogsaa nævnt, at hvis noget saadant sker, vil han lade det undersøge og rejse Paatale. Men der er en Ting at tage i Betragtning, og det er, at det ikke altid er nok at indhente en Skrivelse fra den paagældende Dommer og slaa sig til Ro dermed, thi det er jo det, der i Reglensker i saadanne Tilfælde, ligesom det er sket her. Den højtærede Justitsminister faar en Skrivelse fra den paagældende Dommer, men han ved ikke, om den indeholder, hvad den skal indeholde, om der ikke skulde findes en eller anden Fortielse. Den højtærede Minister ved jo, at saadanne Fortielser kunne finde Sted. Hele Sagen staar for mig saaledes, at jeg paa ny maa udtrykke min Beklagelse over, at man har taget saaledes paa den Affære, som man har gjort. Jeg kan fremdeles ikke finde Overensstemmelse mellem den højtærede Justitsministers stærke Ord under Finanslovsforslagets første Behandling, hvor han vægrede sig ved at tro, at en dansk Dommer i Aaret 1911 kunde udtale sig saaledes, og saa den Afgørelse, der er truffen. Jeg beklager, at denne Afgørelse er truffen, jeg tror, det vil være hemmende for Retsbevidstheden i vort Land, og jeg tror, der er gjort Skade dermed. Det skulde den højtærede Justitsminister ikke være med til, og jeg tror, han der har et stort Ansvar, som det maaske kan blive ret tungt for ham at bære i Fremtiden.

Alfred Christensen: Det er mig altid en Glæde at høre det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen), og det har det været i